

Mit jelent kereszténynek lenni? Kell-e templomba járni?

2022 december 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Elkényelmesedtünk. Úgy érezzük, nincs is szükségünk Istenre - Jeszenszky Zsolt nagyszerű írása!

Talán ez ma a legnehezebb: a rengeteg zaj, a modern világ impulzuskavalkádja, a sátán megannyi kísértése, a saját egónk önigazolásai közepette meghallani Isten szavát.

A tudomány általános prosperitást hozott, a modern, technológizált világ a stabilitás, a kiszámíthatóság, a biztonság érzetét adja. A végtelen, kifogyhatatlan bőség illúzióját. És ahogy egyre inkább hiszünk az utóbbiban, úgy egyre inkább megfélemezünk Istenrül.

Na jó, néha azért gondolunk rá... és ezzel meg is nyugtattuk a lelkiismeretünket. Esetleg elmentünk az ünnepi misére... és ezzel már a kötelességünket is megtettük. Keresztények vagyunk.

Nagyjából ezt gondolhatja, lekezelő gúnnyal, egy ateista a mai keresztényekrül. És sajnos igaza lehet. Persze, az egy másik kérdés, hogy ma az ateisták elszívesítéssel dobálóznak néhány közismert bibliai idézettel, oktatnak ki minket, kérik számon rajtunk a kereszténységet – teszik mindezt anélkül, hogy bármi fogalmuk lenne hitünk természetéről. De vajon nekünk van-e...?

Nilván azt gondoljuk, igen. Olvastuk a Bibliát, ismerjük a tízparancsolatot, igyekszünk is betartani azokat. Sőt, mindenféle egyéb jó cselekedeteket is teszünk, néha már krisztusi magaslatoiban járunk, Isten büszke lehet ránk – és mi is nagyon büszkék vagyunk a saját jóságunkra. Pontosan olyanok vagyunk, mint az erényfitogtató progresszívek. Híres m?vészek, ha díjat vesznek át, ha mikrofont kapnak a kezükbe, azonnal a kötelező frázisokat pufogtatják, amiket a neomarxista kánon elvár t?lük. A hétköznapi emberek pedig Facebook-profilképekkel állnak ki hol a szivárványcsaládok, hol az SZFE, hol Ukrajna mellett.

De nemcsak „libsi” jóemberkedés létezik, hanem keresztény jóemberkedés is. Lehet, hogy az utóbbi nemesebb, ?szintébb szándékból fakad, és még akár valós jó cselekedetekben is nyilvánul meg – de ett?l még nem szabadna önmagunk hatása alá kerülni. Kereszténynek lenni nem arról szól, hogy „jók” vagyunk. És pláne nem arról, hogy magunkat annak tartjuk.

Az ember természeténél fogva b?nös. Ez nem azt jelenti, hogy ostoroznia kell magát, hogy nem lehet önbecsülése. De azt sem, hogy ne tudna, s?t ne kellene tennie azért, hogy „jó” legyen, hogy „minimalizálja” a b?nösségét.

Nem azért, mert ezzel elnyeri Isten megbocsátását. A megbocsátásért, az irgalomért nem lehet „megdolgozni”. A kegyelem Istent?l ered. Azt kapjuk. S?t, már megkaptuk. Az emberiség iránt érzett végtelen szeretetében elküldte a fiát, hogy örökre megváltsa a b?neinket. És ez nem egy megfoghatatlan, közhelyessé vált, vallási mítosz. Hanem ez maga a kereszténység.

Megdöbönt? számomra, amikor magát kereszténynek valló, Krisztusra, a Bibliára rendre hivatkozó ember megkérdezi, hogy ugye azért a sz?znemzést, Mária sztoriját nem hiszem el. Herrgott! – kiáltok fel ilyenkor, Isten nevét b?nősként mégiscsak a számra véve. Itt valakinek halvány fogalma sincs a kereszténység természetéről. Krisztus születése, élete, kereszthalála és feltámadása, annak minden tudománytalan, igazolhatatlan, elképzelhetetlen, lehetetlen elemével együtt a kereszténység legfontosabb, legalapvet?bb meghatározója. Ha ezt nem hisszük, akkor megette a fene az egészet.

Teljesen mindegy, hogy tudományosan meg lehet-e a magyarázni. Nem szükséges. Nincs dolgunk vele. Krisztus számos csodát tett életében, de élete önmagában is maga a csoda. És ezt a csodát nekünk nem elemezni, mérlegelni kell, hanem örülni neki. Hálát adni a kegyelemért, amiben Isten részesített minket. Hogy elküldte közénk a fiát, és ezzel véget vetett az emberiség céltalan bolyongásának.

Ma a technológiában, tudományban nagy paradigmaváltásokat hozó, a korábbi állapotokat teljesen felülíró embereket, cégeket „game changer”-nek, még divatosabb szóval „disruptor”-nak nevezik. Ilyen volt Steve Jobs és az Apple az iPhone-nal, ilyen Elon Musk és a Tesla a tömeggyártásra alkalmas, m?köd?képes elektromos autóval, ilyen volt Oppenheimer és Teller Ede az atombombával, de Einstein is a relativitáselmélettel. Mindannyian eltörpülnek azonban Jézus mellett. ? volt a legnagyobb „game changer”, a legbombasztikusabb „disruptor”.

A hinduk, buddhisták számára az élet végtelen körforgás, egy labirintus (ezt fejezi ki a svasztika, a horogkeresztet „megihlet?” ?si szimbólum is), sok-sok újjászületéssel; a taoisták szerint csak a végtelen-céltalan út létezik, és ebben kell feloldódnia a „nem cselekvés” által; a zsidóság pedig a pusztában bolyongott, keresve az ígéret földjét, és várva a Megváltót.

Jézus mindezt felülírta: célt adott, kijelölte az utat, cselekvésre szólított... és megváltott.

Jézusnak, az ? misztériumának a befogadása tesz minket kereszténnyé. És nem azért, mert ettől mások felé jobb emberek leszünk. Az már magától jön, amint befogadtuk Istent, az ? fiát és szent lelkét. Hanem azért fogadjuk be ?t, mert ettől nekünk, magunknak lesz jobb.

Ezt a kapcsolatot azonban – mint minden más, világi kapcsolatot is – ápolnunk kell. A szerelmek, barátságok is akkor tartanak ki, ha gondozzuk ?ket. Egy egészséges, mély és felemelő kapcsolatban nem azért törődünk a másikkal, nem azért töltünk vele min?ségi időt, nem azért figyelünk rá, mert elvárja tőlünk. Hanem mert mi érezzük jól magunkat, ha vele lehetünk, ha a közelségét érezhetjük.

Ugyanez a helyzet Istennel is. Ne azért imádkozunk, ne azért menjünk templomba, mert ? ezt elvárja tőlünk. ?szintén: neki tökmindegy, ? elvan nélkülünk is. De számunkra a közelsége er?, inspiráció, lelki béke. Nem, nem oldja meg helyettünk az élet összes problémáját. Nem ígér ötcsillagos wellnesshotelt a mindennapokra. De szabad akaratot adott arra, hogy jó döntéseket hozzunk. És ezekben a döntésekben ott van mellettünk, ha figyelünk rá.

Talán ez ma a legnehezebb: a rengeteg zaj, a modern világ impulzuskavalkádja, a sátán megannyi kísértése, a saját egóink öngazolásai közepette meghallani Isten szavát. Ezért jó templomba, keresztény közösségekbe menni. Nincs recept: valakinek a közös, dics?ít? éneklés, valakinek a templom atmoszférája, valakinek a szentségimádás (amit a katolicizmus elkötelezett ellenségei tévesen bálványimádásnak hívnak) jön be. De az „otthon, a hálószobámban is eleget gondolok Istenre” egy önámítás. Még egyszer, nem azért, mert Neki ez kevés. Hanem mert nekünk az. Mi nem vagyunk képesek öner?b?l kikapcsolni akár a külvilág, akár saját agyunk hangjait. A keletiek ezt meditációval próbálják elérni, több-kevesebb sikerrel. A külvilágot kikapcsolják, a lélek megnyugszik – de a transzcendencia nem szólal meg. Istent ha nem hívjuk, nem er?lteti ránk magát. A templomban, a keresztény közösségben viszont ott van. („Ahol ketten vagy hárman összegy?lnek a nevemben, ott vagyok közöttük” – mondta Jézus.)

Mind elcsendesülni, a külvilágot, az egót kikapcsolni, mind pedig Isten szavát befogadni sokkal könnyebb az ? házában, az általa létrehozott közegben, ahová a sátán nem jut be, ahol nem tud zavart okozni. Ez nem azt jelenti, hogy ne próbálkozná; akár a keresztény közösségekbe is beférk?zhet. Az embereit általában arról lehet megismerni, hogy folyton dörgedelmesen idézik a Bibliát, dorgálnak és ítéleznek. Mindent nagyon megmagyaráznak. De ahogy Hamvas Béla is fogalmazott:

Jézus soha senkit sem szólított meg dialektikusan, és soha nem beszélt tárgyi kérdésekről, és nem vitatkozott, és nem bizonyított, hanem mindig az ember lényét érintette meg. Nem érvek. Nem védelmi rendszerek. Nem kérdések; nem, hogy b?nös, vagy b?ntelen. Most hozzád beszélek, megnyíltam neked, és nyílj meg nekem. Eressz engem magadba, ahogy én téged magamba eresztelek.

Ezt manapság nem is nagyon merjük megtenni. Magunkba engedni Jézust. Ezt is a modern világ tette velünk, a sátán nagy meglepésére. Elhíteti, hogy a kereszténység hiedelmek és parancsolatok rendszere, amit mások, szervezeten ránk er?ltetnek. És ezt megtagadni maga a szabadság. Semmi sincs távolabb az igazságtól. A valódi szabadság pontosan a keresztény szabadság. Amiről a Bibliához IS ért? ateisták rögtön ki is jelentették, hogy micsoda marhaság (amikor Orbán Viktor egyik tusnádfürdői beszédében megemlítette). Pedig a „keresztény szabadság” gondolata Pál apostoltól származik. Felismerni Isten üzenetét (a számunkra káros, külvilági, sátáni üzenetekkel szemben), és boldogan (tehát nem kényszerből) cselekedni azt. Ismét Hamvast idézve: „A kereszténység nem vallás. A vallás történeti és társadalmi és szellemi eredet?, dogmatikával és papi szervezettel és szertartásokkal. A kereszténység a normális létben való magatartásról szóló tanítás.”

Ettől még semmi baj az egyházakkal. Pontosán ahhoz segítenek hozzá, hogy meghalljuk Isten szavát. Templomaikkal, liturgiáikkal, elhivatott lelkipásztoraikkal segítenek kisz?rni a zajt, megkeresni Istent. Persze, ezzel a felruházott hatalommal vissza is lehet élni. Az egyház, annak papjai is képesek a szereptévesztésre – hiszen emberek.

És akkor még nem beszéltünk a kereszténységnek a hit mellett egy másik aspektusáról: a keresztény kultúráról (és

az ebből kinőtt politikai kereszténységről). De erről ma már nem is fogunk; majd legközelebb...

Jeszenszky Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló
